

საქართველოს ჟურნალისტთა კავშირი

გამოდის 1992 წლის იანვრიდან №3 (44), ივნისი (საკუთარული გამოშვება), 2013 წელი

საქართველოს ჟურნალისტთა კავშირის მოღვაწეთა შემოქმედებითი კავშირი

C
M
Y
K

ირაკლი აბაშიძე

თამაზ ბაგშიანი

თამაზ ბაგშიანი

ვალერი სმერჩიკი მანუჩარ შერვაშიძე

ზურაბ გორგილაძე

თამაზ ბაგშიანი

ჩემო მეგობრებო, მეტყველებო, გაბიგებო, მეგობრო, თუ რატომ ვწერ აწყო დროში. ვიგონებ წარსულს და მის ნაუკლოვებ ვეუერები ვცხს!!! დიას, პირველ რიგში, ადამიანს და შედეგ დიდ ხელოვანს, საზოგადო მოღვაწეს, რომამ ბათუმელს და ჩემს მეგობარს თამაზ ბეგანიძეს.

ჩემო თამაზ, მე და თქვენ ხომ, ვარგა ხანია, ერთად ვართ და ამ პერიოდის განმავლობაში ყოველთვის ვგაძნობ თქვენს ზრუნვას. თქვენ პირდაპირ მეუბნებით ჩემს ნაკლს და მიქები იმ ნაბიჯებს, რაც ვარგად გამოძის. განსოვს ვხიხელ ლექსი მასწავლო, შემიქე - დაიბანსოვრე, მაგრამ გამოთქმით ვერ მეტყუვლებო. არადა, არ მინდა ამ ლექსს გამოთქმით ვამბობდე (სამშობლო მიუბო, შენი შეილი განებებს თვისა...) დიას, ვხელები შენი გამოძეველებით რომ მეუბნები: „ გეყოფა ახლა დაჯექი მანდ ვატივს ბიჭი, რამდენს ლაბარაუბ ჩემზე“. ბატონო თამაზ, ცოტაც მეტადე ვიცი, არ მოგწონს, როცა გაქებენ. არც შენი საღამოს გადახდა გინდა, იუბილო არ ზაგვატარებინე არ მოგწონს საფარძელში ჯდომა და გამოძსელოების ზოტის მოსმენა. ახლა იმასაც მეტყუი, „საქმე უნდა წარმოაზინოს ვეგლო და არა საუბარმაო“. სწორედ ებ არის, რასაც ვსწავლობ თქვენგან. როდესაც გადილებს ერიც და ბერიც და თქვენთან ყოფნა, საქმის კეოება, ჭირის და ლხინის ატანა საამაყო ჩემთვის ... და ერთიც, ამურადლოვის გაგვიარჯოს“.

ამირან ვანიჭაძე
ჟურნალისტი

ინდეთ ჰინოტონებსთან. როგორიც თამაზ ბეგანიძე
ოლო, შეიძლოებელია, თბილო რა წასიამოვნო
მოტონებები არი გვაჯავშირებოებს, ის გამოინჩელოტა
ოუმლორით, სტუმარ-მსწინძლოობით, უშუალოობით,
ბატონი თამაზი არა მარტო ზეინი ბელომლოვანელი,
არამედო უთქლონი მეგობარნიც ოლო. ძალიან
გყოლოვანს უყვრია, რომ ზეინს გვერდით ვლონი არიან
სნეოთი ლილოებოლო ჰინოტონებს.

სახელმწიფო ანსამბლის გუნდის ხელმძღვანელი
გიორგი ჩხარტიშვილი

თამაზ ბაგშიანი

ილიაკო სუშიშვილი

რამო ჭანიშვილი

სამაგალითო რაინდები

თამაზ ბუჭანიძე გურამ ბაკურაძე

საუკუნეების მანძილზე ხშირად შეხვედებით ჩვენი ისტორიაში სამშობლოსათვის თავდადებულ რაინდებს, ძმობისა და სიყვარულის ბიჭებს, ქალაქის დამამშვენებელ კოლორიტებს. ასე უხდებოდნენ ჩვენს ქალაქს საბავშვო ბაღიდან სიცოცხლის ბოლომდე თამაზ ბუჭანიძე და გურამ ბაკურაძე (მოსე). განუყოფელი ძმები, სამაგალითო რაინდები, ერთმანეთისთვის დაბადებულნი. გურამ ბაკურაძე დღესაც ცრემლიანი, გულმოუშუბელი დადის ჩვენს ქალაქში. ისევ დაეძებს თავის შესისხლბორცებულ ძმას, ჩვენი ქალაქის ქუჩებში. ეძებს ადამიანებს, ვინც თამაზ ბუჭანიძეს იცნობდა.

ერთი თვის წინ ბათუმში გახლდით და მოვიხსნა ბატონი გურამი. როგორც კი დამინახა, თვალები გაუნათდა და გაუხარდა. იცოდა, რომ ჩვენი შეხვედრა და საუბარი ჩემი მასწავლებლისა და მისი მეგობრის გახსენ-

ებით დაიწყებოდა. ასეთი რამ მითხრა: „გოგია გარეთ გასვლა აღარ მიწა და როცა ქუჩაში გადვივარ, ველოდები იქნებ ისეთი ვინმე გამოჩნდეს, ვინც თამაზის იცნობდა. მის შესახებ ცოტა დამელაპარაკოს, რომ ცოტა გულზე მომეშვასო“. დღე არ გასულა ძმის სასაფლაო არ მოინახულოს და არ მიეფეროს. იგი ბოლომდე ერთგული და მოსიყვარულე დარჩა თავისი ძმისა და დღეს თავისი მეგობრის გაზრდილებში ეძებს იმ სიტბოს და სიყვარულს, რომელიც თამაზ ბუჭანიძემ დატოვა. მე მხოლოდ ამით შემძლია ვანუგემო, რომ ჩემნაირი მასწავლებელი და მისნაირი ძმა არავის ჰყოლია! ჩვენში ყოველთვის ცოცხალი დარჩება თამაზ ბუჭანიძე.

ჩვენი ქალაქის ქუჩებში ვეძებ. ან შიშისშუშა გულში იაჩია. ის დაფუშავე ამ წუთისთვის. გრძელად იყო ვადამიანო!

გიორგი ჭანიშვილი

თამაზ ბუჭანიძე გურამ ბაკურაძე

არის ასეთი პოსტულატური ასპექტის მქონე გამოთქმა ძველი თბილისელი, ანალოგიურად ასევე ბათუმელიც. საერთოდ, ამისი შინაარსობრივად კლასიფიცირება მეტად წინააღმდეგობრივია, მაგრამ მეორე შემთხვევაში, ანუ ჩვენი ქალაქის სინამდვილისათვის ეს, ასე თუ ისე, აღიარებდა იმ კონცეფციას, რომ ადამიანს, პირველ რიგში, მოკრძალებულია ამკობს, სტუმართმოყვარეობა, ინტელიგენტურობა. ვიყიფოთ პირდაპირი, „ცოტა“ დარდიმანდული და ასე შემდეგ.

ჩემი აზრით, ამ თვისებების მატარებელს ნიშნავდა სიტყვების ტანდემი „ძველი ბათუმელი“. ეს ისეთი „პასპორტი“ იყო, საქართველოს ნებისმიერ ადგილას ნდობის საშუალებად აღიარებდა. საბედნიეროდ, ამ გაუსაძლის ყვამს, აღნიშნული თვისებების მატარებელი კორნეილიანის დეფინიცია მინიმუმ არ განიცდის ჩვენი „წვიმიანი მზიანეთი“. ძველი

ფეხბურთის თამაშს, არამედ მხატვრული თვითშემოქმედების წრეებში გაერთიანებასაც. სათანადო მონაცემების მქონე გოგონები და ბიჭუნებიც არ ჰკარგავდნენ თავიანთ გზა-კვალს. ამ ყმანვილებმაც, დასტურ ძველმა ბათუმელებმაც, დაახლოებით ნახევარი საუკუნის წინათ რომ გადაულიათ ეს სურათი, ვინ მოთვლის, ჩოხა-ახალუხებითა თუ ჩაქურებით, ცეცხლოვანი ცეკვებით რაოდენი ემოციები აღუძრეს მათი შემართების მხილველებს. დავაყვაცების შემდეგ ხომ მათი სახით ნამდვილი პალადინები (მეფის ამალის რაინდები) ევლინებოდა აუდიტორიას. აჭარის სიმღერისა და ცეკვის სახელმწიფო ანსამბლის სოლისტი თამაზ ბუჭანიძე ისეთი ინტერპრეტაციებით იმპროვიზებით ასრულებდა ცალკეულ ილეთებს, ამისი ეკვივალენტურად აღწერა შეუძლებელია. მხოლოდ ვიტყვი, ფანტასმაგორია ამაზე შორს ვერ წავა,

კლდე და მასწავლებელი

„კაცური კაცის სიცოცხლე ის არის, რომ უნდა იწვოდეს კვარით, სანთელივით, კოკონივით, მზესავით, როგორ ხვედრსაც გარგუნებს განგება, ისე! იმაზეც უნდა იფიქრო, შენ რომ ჩაქრები, წყვილია ვერ დაისადგუროს ირგვლივ. სანამდე ანთიხარ, ისე უნდა ენთო, რომ სხვაც ანთოს შენმა სიცოცხლემ და აღარ შეიქმნება სიბნელე შენი წასვლის შემდეგ“. – გენიალური მწერლის ჭაბუა ამირეჯიბის სიტყვები თამაზ ბუჭანიძის ნაწარმი კაცებზეა დაწერილი. 70 წელი ამ დარულვეველი კანონებით იცხოვრა და აღზარდა თაობები.

აღმზრდელი, მასწავლებელი, სამაგალითო რაინდი, ერთგული, მოსიყვარულე, მეგობრობისთვის თავდადებული, სტუმართმოყვარე, ჭირსა და ლხინში გამათბობელი, სიკეთით სავსე, მაღლიანი და, ვინ მოთვლის, მრავალს, რაც ამ ერთ კაცში ჩასახა უფალმა. დიდია იმ სიკეთის ჩამონათვალი, რაც ჩემთვის და ჩემი მეგობრებისთვის დათესა თამაზ ბუჭანიძემ. იგი არა როგორც მასწავლებელს, არამედ როგორც შვილებს, ისე გვზრდიდა და გვპატრონობდა.

„ჩემი ბავშვობის მოგონებები შენით იწყება, შენით მთავრდება, ჩემზე გახარჯულ მადლს და სიკეთეს დღეს სათვალავი არ უმთავრდება“.

ექვსი წლის ასაკში მიმიყვარეს თამაზ ბუჭანიძესთან. ბედნიერ და ილბლიან კაცად ვთვლი თავს, რომ ამ კაცის გაზრდილი ვარ. სატრაბახოდ მაქვს, რომ ჩემნაირი მასწავ-

ლებელი არავის ჰყავდა. ჩემი მოცეკვავედ და პედაგოგად ჩამოყალიბება მისი დამსახურებაა, ყოველი ჩემი წარმატება მისი სახელის დიდებაა. 3 ივნისს 72 წლის გახდებოდა. იგი ვალმოხდილი წავიდა ჩვენი ცხოვრებიდან და დაგვიტოვა ნათელი გზა სათუთად გასავლელი. წელიწადი და ორი თვე გავიდა მისი გარდაცვალებიდან და დღესაც ვერ მოვიშუშეთ ჭრილობა. არ მეგ-

თამაზ ბუჭანიძე

გიორგი ჭანიშვილი

ულება ქალაქში, საზოგადოებაში, ადამიანი, ვინც კი თამაზ ბუჭანიძეს იცნობდა, ცრემლმორეული არ გაიხსენოს კაცი, რომელიც დააკლდა ქალაქს. იგი ყოველთვის საამაყო და სამაგალითო დარჩება ჩემი სიცოცხლის ბოლომდე. მადლობას ვუხდის მის უკვდავ სახელს და სულს, რომელიც სამარადისოდ მიიღო უფალმა.

„მადლობა არ ითქმის უბრალო სიტყვით! დავეძებ სიტყვას შენთან რომ ითქმის, შენი ნასწავლი ქართული ცეკვა, დრო მოვა ჩემში ოდესღაც იტყვის“...

გიორგი ჭანიშვილი

ქვეყნისათვის მათემატიკის მათემატიკა

ბათუმელის გამონცობაც არ არის ძნელი, რადგან ქვეყნის მანერები უნებლიედ ააპარავებს მის ვინაობას. მაინც რა?! ეს უკვე ზოგადად ითქვა და ვიმედოვნებ, დამეთანხმებით, გულითადად იმეფიანად თუ შეედრება ვინმე, ინტერნაციონალური ბუნებით, მანდილოსნებისადმი დელიკატური დამოკიდებულებით. მეგრე ვის გაუგონია ისეთი ბათუმელი, ცოტას რომ არ მღერის, შიგადაშიგ არ ურთავს ცეცხლოვან „განდაგანას“, მხარული ცურვით არ მიპაპობს შავი ზღვის აზვირთებულ ტალღებს...

და კიდევ, ადრე ნასულ მეგობარს შესანდობარი არ უთხრას ჭიქა ღვინით. მეგრე რა, თუ ოდესღაც, კერძოდ, იმ დროს, როცა მოკლე შარვლებით გვიხდებოდა თავის „მოწონება“, ერთმანეთს სიყვარულით ზედმეტ სახელეუსაც ვარქმევდით. ვთქვათ, „ოტელოს“, „სუსლიკას“, „მუსოლინს“, „პეჩორინსა“ თუ „მოსეს“. ასე რომ, ყველაფერს ვასწრებდით. განა, მარტოოდენ ლახტისა და

რაც შეეხება გურამ ბაკურაძეს, მისი ჰაბიტუსი წარმოგვიდგენდა მითიურ პერსონაჟს, ქანდაკებისამებრ ჩამოქნილს. დიას, სცენურობას, გნებათ, პირუტყვის ვირტუოზული შესრულების თვალსაზრისით მას კონკურენტი ცოტა ჰყოლია თვით ნინო რამიშვილისა და ილიკო სუხიშვილის საქვეყნოდ აღიარებულ კოლექტივში, მაგრამ ბათუმის მონატრებამ საბოლოოდ ათქმევინა უარი ბრწყინვალე სამსახიობო კარიერაზე. არ ვაჭარბებ, ვერაფრით დაითანხმებს იმაზე, შეეცვალა ჯიუტი გადაწყვეტილება.

და ჩემი მომდევნო თაობის უკვე გაჭალარავებულ ამ წარმომადგენლებს თვალს რომ მოვკრავ, სადაც უნდა იყვნენ, თავდაც მემამყვება მათი ძველი ბათუმელობა, ისიც, მიმბაძველებიც რომ არ ჰყავთ თითებზე ჩამოსათვლელი.

ვლადიმერ დარჩია

ამჟვეანიდან სახელოვანი ბიოგრაფიით ნაპიდა

CMYK

უდაოდ, მოუშუშებელი ტკივილია, რომ აღარ გვყავს ძვირფასი მეგობარი, ქართველ კაცობით ნაქები, საქვეყნოდ აღიარებული ხელოვანი **თამაზ ბეჟანიძე** უკურნებელმა სენმა ჩააქრო მისი სიცოცხლე. სიცოცხლე კი მისთვის დიდი ადამიანური მოვალეობა იყო. მუდამყამს მოუსვენარი საერთო-სახალხო საქმისა და ქვეყნისთვის ზრუნავდა. არ ნებდებოდა მოქანცულობას, ცხოვრების რიტმის დარღვევად მიიჩნდა უმოქმედობა. მართლაც სამაგალითო თვისებებით გამოირჩეოდა. ჩინებულად გაეგებოდა დიდი ილია ჭავჭავაძის შეგონება: „...რასაც ვმსახურობთ, მას ერთგულად კვლავ ვემსახუროთ“. ამ მხრივ, მონოდების სიმალლეზე იდგა. მოუღლელი გუთნისდედასავით ეწეოდა ქართული ცეკვის მიძინე სახნისს, ყველგან თავისი „კვალი განახლებული“ დატოვა.

ნახევარ საუკუნეზე მეტხანს იღვანა მგზნებარე გულის ხელოვანმა, რომ იტყვიან, „ერთი დღეც არ ჰქონია მშვიდი, უსატკივარო“. სამაგიეროდ, ძნელად ჩამოსათვლილია სანაქებო განცდები, მზენაქები გამარჯვებები, თავისი შემოქმედებითი ცხოვრების გზა-სავალზე რომ მოუპოვებია.

სახელოვანი შემოქმედის ნაშრომ-ნაჯაფზე, საშვილიშვილო მონაპოვრებზე არაერთი პუბლიცისტური წერილი, ნარკვევი დაინერა, ყველა ისინი დამაჯერებლად მოგვითხრობენ მის უქრობ ნიჭიერებაზე და ტალანტზე.

...ბავშვობისას ბათუმის მოსწავლე-ახალგაზრდობის პარკის ანსამბლში ცეკვავედა. შრომისმოყვარეობასაც უნონებდნენ და ხალისიან სცენირებას.

ყველას ანციფერებდა ამ ცეცხლოვანი ახალგაზრდის შეუდარებელი საცეკვაო გარდასახვები. გასაკვირიც არ იყო, რომ თექვსმეტი წლის ბიჭი აჭარის პროფესიული ანსამბლის სოლისტი გახდა. უფროს კოლეგებს იმის მაგალითიცი კი უჩვენა, რომ არ არსებობს დიდი და პატარა როლი, არსებობს მხოლოდ ნიჭიმოდლე-ბული მსახიობი-მოცეკვავე.

უნდა ითქვას, რომ საკმაო გამოცდილება დააგროვა. მონაწილეობდა თბილისში ჩატარებულ აჭარის ლიტერატურის და ხე-

ლოვნების დეკადის დღეებში. 1957 წელს მოსკოვის მსოფლიო ახალგაზრდობისა და სტუდენტთა მეექვსე საერთაშორისო ფესტივალის ლაურეატიც გახდა. გამორჩეული სახიერებით ამახსოვრებდა თავს საზღვარგარეთის ქვეყნების ხელოვნების მოყვარულებს. როგორც წესი, მონადინებით ეცნობოდა სხვა ხალხების კულტურას, ყოფას, საცეკვაო ფოლკლორს, მხატვრულ თვითმოქმედებასა და პროფესიურ შემოქმედებას. მთავარი მიინცი ქართული კულტურის მსახურება იყო. ყოველთვის პოულობდა დროს ნიგნიერებისა და ცოდნა-განათლების ამალღებისათვის, სხვაგვარად შედაგოგ-ქორეოგრაფის მისია, ცეკვის სადადგმო მუშაობის თვალთახედვა უნაყოფოდ მიიჩნდა. მიზანდასახულობით გამოირჩეოდა. ამბობდა კიდევაც: „ქართული სისხლითა და ჯიშით უნდა ვემსახურო ქვეყანას, ხალხს, ახალგაზრდობას“. სიტყვა საქმედ აქცია: საკმაოდ წარმატებული, სანიმუშო საბავშვო ანსამბლები ჰყავდა ჩვენი ქალაქის პრესტიჟულ სკოლებში, ცნობილ სკოლისგარეშე დაწესებულებებში. შემოქმედებითი ხელწერა ადვილად გამოსარჩევი იყო. ხატონად აფერადებდა თითოეულ საცეკვაო ქმნილებას, აზრით სავსე საცეკვაო ხიბლით ძერწავდა აჭარულ ხალხურ კომპოზიციას, განსაკუთრებული ლექსიკა შექმნიდა საოლიმპიადო და საკონკურსო ცეკვებში. ბევრი ნიჭიერი ახალგაზრდა გამოზარდა, რომელთა ნაწილი ამჟვენება საქართველოს რჩეულ ანსამბლებს.

საინტერესოა, რომ გარკვეულ წლებში ჩამოაყალიბა ვეტერან მოცეკვავეთა ანსამბლი, რომელიც აჭარის მუსიკალურ-ქორეოგრაფიული საზოგადოების სახელით გამოდიოდა ჩვენს მხარეში, უცხოეთის ქვეყნებში, სამთავრობო ღონისძიებებზე. 1997-2008 წლებში ბათუმის შოთა რუსთაველის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ქორეოგრაფიულ ანსამბლ „ტბეთს“ ხელმძღვანელობდა და არაერთი წარმატება მოაპოვებინა საერთაშორისო ფესტივალებზე.

პოპულარულ ხელოვანს საზღვარგარეთაც ინვევდნენ. ჩინებულად დაამუშავა „განდაგანა“ ერენის სიმღერისა და

ცეკვის სახელმწიფო ანსამბლში, მოსკოვის ქართული ცეკვის ანსამბლ „კოლხიდასა“ და „ივერიას“ შემატა თვალდასატანებელი კომპოზიციები, გააცნო მათ სასწავლო-საწვრთნელი სადადგმო მუშაობის მეთოდიკური სიახლენი, ატარებდა შინაარსიან ლექცია-საუბრებს. მის ცეკვებში მკაფიოდ გამოსჭვიოდა ავტორის ბუნება-ხასიათი, შინაგანი კულტურა, ქართული მადლმოსილება და, ასე განსაჯეთ, ნამდვილი ქართული კეთილშობილება და არისტოკრატიზმი.

მრავალმხრივმა ხელოვანმა არაერთი დადგმა განახორციელა ბათუმის დრამატულ თეატრში: სათავეში ედგა „ბათუმობის“ სადღესასწაულო კონცერტებს. აღსანიშნავია, რომ ორ ათეულ წელზე მეტხანს უძღვებოდა აჭარის ქორეოგრაფიის მოღვაწეთა კავშირს, რომლის მონინავეობაზე ბევრი რამ თქმულა. ერთი სიტყვით, თავისი კუთვნილი წვლილი შეიტანა ეროვნული ქორეოგრაფიის განვითარებაში. ყოველივე ეს დაუმცხრალი ნიჭის პატრიოტიზმის, სხივნათელი შრომისა და მებრძოლი სულისკვეთების გამოხატულებაა. სავსებით სამართლიანად მიენიჭა აჭარის დამსახურებული არტისტის წოდება, გახდა ღირსების ორდენის კავალერი, ბათუმელობაც დაუმშვენეს – ბათუმის საპატოო მოქალაქედ აირჩიეს. ყველაზე მნიშვნელოვანი მაინცი ისაა, რომ ხალხის სიყვარულითა და პატივისცემით სარგებლობდა, უყვარდათ იგი სრულიად საქართველოში და მაინცი, მისი შემოქმედებითი ცხოვრების სიმალლეა აჭარის სიმღერისა და ცეკვის სახელმწიფო ანსამბლი. რვა წელიწადი მართავდა ანსამბლს. ერთ-ერთ მონინავედ აქცია პროფესიონალური კოლექტივი. 2009 წელს, 22 ნოემბერს, ანსამბლმა თბილისში დიდი საზეიმო კონცერტი ჩაატარა. ანსამბლის გამორჩეულ წარმატებაზე ჟურნალ „კამერტონში“ დაიბეჭდა ვრცელი წერილი, რომელსაც ხელს აწერდნენ რეზო ჭანიშვილი, ფრიდონ სულაბერიძე, ომარ მხეიძე, რეზო ჭოხონელიძე, უჩა დვალისვილი, თენგიზ უთმელიძე, რეზო ბალანჩივაძე.

მონონებით შეხვდა მაყურებელი ბა-

თამაზ ბეჟანიძე

თუმის ხელოვნების ცენტრში გამართულ სადღესასწაულო კონცერტს, რომელიც მიეძღვნა აჭარის დიდი ანსამბლის 90 წლისთავს. სახელოვანი ანსამბლის შემოქმედებით ცხოვრებაზე დამაჯერებლად მოუთხრო საზოგადოებას ანსამბლის დირექტორმა და სამხატვრო ხელმძღვანელმა, გამოქვეყნდა მისივე ბროშურა ლამის საუკუნის თანატოლი კოლექტივის შესახებ.

და ბოლოს, ვიტყვით, რომ ბატონ თამაზ ბეჟანიძეს მეტად თბილი ოჯახი ჰყავს... ნოდარ დუმბაძეს დავესესხები: – „მამა გვყავდაო – მისმა შვილებმა უნდა იტრახახონ, მეგობარი მყავდაო – მისმა მეუღლემ უნდა თქვას, შვილი გავზარდეო – ჩვენი მხარის ხალხმა უნდა დაიქაღნოს“.

მართლაც და, განუზომელი მადლობა უნდა ვუთხრათ სამუდამოდ თვალდახუჭულ დიდებულ მოღვაწეს, რომელიც ვალმოხდილი და სახელოვანი ბიოგრაფიით წავიდა ამქვეყნიდან.

ზაურ ლაზიშვილი

საქართველოს ქორეოგრაფიის მოღვაწეთა შემოქმედებითი კავშირის თავმჯდომარის მოადგილე, აჭარის დამსახურებული არტისტი, საქართველოს დამსახურებული პედაგოგი, ღირსების ორდენის კავალერი

ქალაქ ბათუმის მერი,
გამოხატავს რა მოქალაქეების ნებას,
ანიჭებს

საქართველოს ბატონთა ორდენს
პატონ თამაზ ბეჟანიძეს

ცნობილ ქორეოგრაფს, თაოვანს აღზარდელს,
სამაგალითო რანინდას და მოღვაწეს,
რომელიც კალიან უხდება ჩვენს ქალაქს.

ქალაქ ბათუმის მერი *ჩ. ჩხიძე* **რობერტ ჩხაიძე**

ქ. ბათუმი
2009 წლის 23 დეკემბერი

EXPRESSING THE WILL OF THE CITIZENS,
THE CITY HALL OF BATUMI
CONFERS

THE TITLE OF HONOURABLE BATUMIAN ON
MR. TAMAZ BEZHANIDZE

FAMOUS CHOREOGRAPHER, EDUCATOR
OF GENERATION, MAJESTIC KNIGHT AND
ART WORKER WHO DECORATES OUR CITY

ROBERT CHKHAIDZE *ჩ. ჩხიძე* MAYOR OF BATUMI

BATUMI
23 DECEMBER, 2009

ღირსების ორდენი

მოქმობა № 02099

თამაზ ბეჟანიძე

საქართველოს პრეზიდენტის
1999 წლის 10 ივლისის
№ 847

ფგარგულებით დაჯილდოვდა

ღირსების ორდენი

№ 02093

საქართველოს
პრეზიდენტი *შ. შავაშვილი*
ქ. შუაგორი

C
M
Y
K

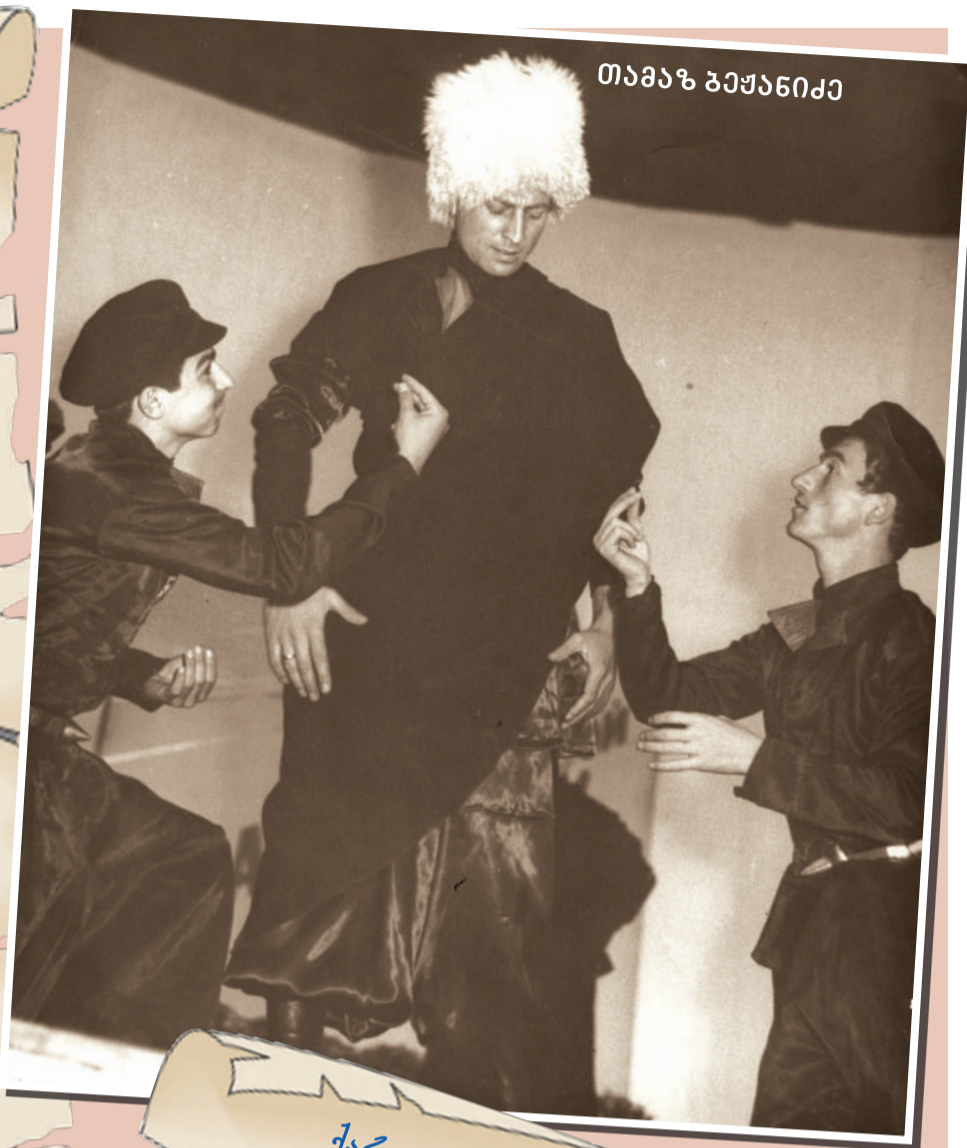
უვალე ნათელი უაქისა
 მრავალი ეწითეწით შეიძლება ვაქით და ვადლით
 ბაქონი თამაზი, მაგრამ ის ყოველთვის უბნალოებით
 გამოირჩეოდა. მისი გადმოცემით ექვსი წლის ასაკში
 ჩააქვეს ჩონა, რამაც ისე მოაჯადოვა, რომ არასოდეს
 გაუხდა.

90 წლის ისტორიის მქონე ანსამბლს, მოგვსენე-
 ბათ, მრავალი თამაზ ატობრდა, ამ ანსამბლში ბევრს
 უცეხვა, თავისი ნიჭიერებითა და შრომისმოყვარეობით
 გარუვეული ეპოქა შეუქმნია, სწორედ მათ შორის იყო
 ბაქონი თამაზ ბეჯანიძე. მისი პრიფესიონალიზმი შეუ-
 ფასებლდა, ის ქმნიდა ცეხვის საუბეთესო ნიმუშებს,
 ავტოკლებდა სვენახე და თამბიდან თამბენს გად-
 ასვენდა, ამასთან ერთად ის უნერგავდა შრომისმოყ-
 ვარეობას, საქმისადმი დიდ სიყვარულს, უანგაროდ
 უბიარებდა თავის გამოცდილებას უმცროს ყოლეებს,
 ასევე არ იშურებდა ძალას ამ მსოფსანი ანსამბლის
 აღორძინებისა და წინსვლისთვის.

რითულის იყო უარგი მოცეხვავე, შემდეგ – მოწოდებ-
 ით ქორეოგრაფი, სიციცხლის ბოლომდე – უარგი ხე-
 ლმძღვანელი, ცხოვრების მანძილზე მინიჭებული
 ყველა იმ რეგალიის მაცარებელი და რაც მისთვის
 მოავარი და მნიშვნელოვანი – ყველასათვის საყვა-
 რელი პრიფესია, რითულის მაგრამ, თამამად შეი-
 ძლება ითქვას, რომ ეს შეძლო თამაზ ბეჯანიძემ.

მისი სახელი იქნოს ასოებით ჩაიხერება აჭარის
 სიმღერისა და ცეხვის სახელმწიფო ანსამბლისა და
 ქართული ქორეოგრაფიის ისტორიაში. წავიდა და და-
 ცოვა უვალე ნათელი უაქისა.

აჭარის მ.უხიანიძის
 სახელმწიფო სიმღერისა და ცეხვის
 სახელმწიფო ანსამბლი

ქართული ქორეოგრაფია მდიდარია კორი-
 ფეებით, მე როგორც ხელოვანი, ვთვლი, რომ
 დაუკარგეთ ქართული ცეხვის მარგალიტი,
 დიდი მოცემევავე, ბუმბერაზი პიროვნება.
 ათეული წლებია ვმოღვაწეობ ამ სფეროში,
 დღესაც ვდგავარ სტენაზე, ცეხვა ჩემი ცხ-
 თვრების ნაწილია, ამის გარეშე მე არ შემი-
 ძლია, ასევე არ შეეძლო ბატონ თამაზსაც, აღ-
 ბათ, ამან განაპირობა ის ფაქტი, რომ წლების
 წინ მისი გადაწყვეტილებით გადმომილოცა
 ბავშვთა ანსამბლი "განათლებელი". ჩემთვის ეს
 დიდი პატივიცაა და პასუხისმგებლობაც, ეს
 ანსამბლი დღესაც აგრძელებს იმ ტრადიციებს,
 რასაც წლების წინ საფუძველი ჩაუყარა თამაზ
 ბეჯანიძემ. ის იყო, არის და იქნება ჩემთვის
 მაგალითი თუ როგორი უნდა იყოს ჭეშმარიტი
 პიროვნება და ნამდვილი ხელოვანი. მისი გარ-
 დაცვალების შემდეგ ჩემთვის დრო გაჩერდა.
 მარკა სინარულიძე
 მოცემევავე-მსახიობი

საქართველოს ქორეოგრაფია

მის: თბილისი,
ბ. ტატილაშვილის ქ. №8

სარედაქციო საბჭო:

რეზო ჭანიშვილი, ოლეგ ალავიძე,
რევაზ ბალანჩივაძე,
უჩა დვალისხილი,
ზაურ ლაზიშვილი, ნინო მდევაძე,
ბესიკ სვანიძე, თენგიზ უთმელიძე.

სავტორო უფლებები დაცულია, მასალების გადა-
ბეჭდვა რედაქციასთან შეთანხმებულად დაუშე-
ბელია, ავტორთა აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს
რედაქციისას. ავტორები თავად აგებენ პასუხს ფაქტე-
ბის, ციფრებისა თუ ციტატების სიზუსტეზე. მასალებს
ხუთ ნაბეჭდ თაბახზე მეტს ნუ შემოგვთავაზებთ. შემო-
სული მასალები ავტორებს უკან არ უბრუნდებათ.

რედაქტორი:
რუსუდან კანჭოშვილი

ტელ.: 235 48 41
558 19 00 14

Facebook – საქართველოს
ქორეოგრაფია www.qor.org.ge